

Thả Tui Ra Khỏi Búp Bê Tênh Dục!

Chương 11 : Chương 11

Tạ Lê lè mề dây dưa mãi mới rời giường, cậu vò đầu mấy bận, xong mới mở máy nướng bánh mì làm bữa sáng.

Trời đã sáng bảnh mắt từ lâu, ngoài cửa sổ có thể nghe được những tiếng xe cộ ồn ào đông đúc.

Cậu vào phòng bếp lấy mút hoa quả và sữa, thuận tiện chiên luôn trứng cho bản thân.

Ừm...Luận văn của mấy giáo sư hình như còn chưa viết xong, phải đi đến thư quán ở trung tâm khu phía tây tìm tư liệu.

Khi nào về tạt qua chợ mua một ít hoa quả.

Lại quên hôm qua nhiệt huyết sôi trào phát biểu quyết tâm dậy sớm chạy bộ rồi...Thảm =_ =

Quên đi quên đi, mai mình nhất định sẽ thành công!!! Tạ Lê kích động nắm chặt tay.

Hở? Đến muộn buổi hội giảng rồi!!! Hôm qua lên weibo muộn quá! Mau mau mau mau ~ Khỏi cần chiên trứng! Ăn bánh mì đủ rồi...T_T Khổ chết mất!! Lệ tuôn như suối!!!

Đây chính là khởi đầu một ngày mới của Tạ Lê.

“Cuối cùng cũng KO hết sạch chuyện ngày hôm nay...Phù”

“Tạ Lê quả nhiên là vĩ đại nhất... Bên ngoài là thân sĩ tốt, về nhà là nam nhân tốt XD!”

Tạ Lê tùm tùm lái xe trở về nhà, cầm chìa khoá, mở cửa.

Đây là nhà của cậu.

Bình sứ men xanh được lau chùi sạch sẽ đặt trên bàn, ánh lên tia sáng xanh nhàn nhạt.

Cậu kéo rèm, ánh chiều tà biếng nhác tràn vào, màu cam ấm áp phủ lên bức tường, tạo cảm giác vô cùng thoải mái.

Ba tháng trước, cậu tỉnh lại trong một căn phòng dán kín phù văn đen sì. Mẹ và cha đứng trước giường, khóc đến lợi hại.

Mẹ nhíu mày hỏi cậu, “Sao con đi lâu thế? Định bỏ hết bài vở à?”

Cha ngăn cản mẹ nói tiếp, nhìn cậu, thở dài, “Đừng để ý đến mẹ con, tính mẹ là thế. Lúc con không ở đây bà ấy đã khóc rất thương tâm”

Mẹ hơi mất tự nhiên quay đi chỗ khác, “Bỏ đi, mẹ tha cho con... Tiểu Triết và Kỳ An đều rất nhớ con, nhớ phải gọi chuyện nói chuyện với bọn nó...”

“Thí chủ”

Không Không đại sư khoác áo cà sa đi tới, niệm a di đà phật với cậu rồi nói, “Tiểu thí chủ, trước linh hồn cậu rời khỏi là vì tinh thần và linh thể bất ổn...Ta đã điều hoà giúp cậu, về sau sẽ không lặp lại chuyện này nữa”

Tạ Lê còn chưa kịp phản ứng.

Mình...Đã, trở lại thành người rồi?

Là Tạ Lê trước kia? Không phải búp bê?

“Cậu trước cứ nghỉ ngơi cho tốt đi”

Không Không đại sư lại chấp tay làm lễ với cậu một cái, kéo cha mẹ cậu rời đi.

Tạ Lê trầm mặc một lúc, sau đó nằm về giường, nhắm mắt.

Tất cả những chuyện này....Đều tới quá mức bất ngờ.

Cậu thậm chí còn chưa kịp tin mình không phải là búp bê, không cần phải ngủ đêm ở trong căn phòng kín mít đó nữa.

Một mình. Một cái giường. Một cái TV.

Cậu là Tạ Lê.

Trước kia là vậy, hiện tại là vậy, sau này cũng sẽ là vậy.

Vẫn là Tạ Lê bình tĩnh vô vị, xuất sắc đáng kêu ngạo trước kia.

Cái gì mà nam nhân đáng khinh, cái gì mà búp bê tình d*o, cái gì mà cua đồng, đều như thể chưa từng tồn tại.

“ ... ”

“Nếu thực sự có thể quên hết mọi chuyện thì tốt rồi”

Tạ Lê chôn mặt trong chăn, rầu rĩ nói.

Bởi vì thời gian nằm trên giường quá lâu mà thân thể cậu rất suy yếu.

Mẹ đặt ra một loạt phương pháp khôi phục thể lực cho cậu, cậu làm theo. Tuy nhiên khi mẹ nhắc lại chuyện du học, cậu cự tuyệt.

“Vì sao? Với tài lực cùng thanh danh của Tạ Thị, cho con đi học không phải là việc gì khó.” Bà hỏi.

Tạ Lê cố lấy dũng khí, nói, “Con...muốn học trong nước. Cũng giống nhau cả thôi, vẫn có khả năng phát triển tốt.”

Thực ra là cậu muốn trở về nhìn xem căn phòng trước kia cậu từng ở một thời gian, nhìn xem người nợ đã trở về...Hay chưa.

Mẹ trầm mặc hồi lâu, lần đầu tiên không cưỡng ép cậu, gật đầu đồng ý.

Cậu đi đến cái tiểu khu kia.

Dì chủ cho thuê nhà nói, “Đàm tiên sinh còn chưa về. Nghe nói cậu ấy đi du lịch thế giới giải sầu”

Tạ Lê nhin không được hỏi, “Không phải đi Mỹ ạ?”

Dì chủ cho thuê nhà cười nói, “Cậu ấy đã sớm về từ Mỹ rồi. À, hôm về cậu ấy còn gặp tôi, nói với tôi muốn đi du lịch. Nhìn cậu ấy có vẻ tinh thần không được tốt lắm, đi ra ngoài cho khuây khoả cũng không tồi”

Tạ Lê cúi đầu, che đi biểu tình j□j trên mặt.

Hại! Tôi! Còn! Tưởng! Là! Anh! Bị! Làm! Sao! Tên khốn!

Qua vài ngày, căn phòng bên cạnh có một hàng xóm mới chuyển tới.

Tạ Lê về nhà xong suy đoán một chút, nếu người nọ vẫn còn khổ sở, chứng tỏ - người y yêu tiêu rồi!! Oa ha ha ha ha ha!

Ông đây có thể thừa cơ nhảy vào!!!

Không được, suy nghĩ này rất kém cỏi...Cho dù người y yêu có khoẻ mạnh, ông đây cũng có thể cướp được!!

Nhưng mà phần thắng thực sự rất thấp...Chỉ có một chút! Một chút thì một chút!

Tạ Lê lạc quan nghĩ.

Cậu mới không thừa nhận trong lòng cậu vừa hơi hơi khủng hoảng lại hơi hơi kinh hỉ, ừm, cứ như vậy đi. →_→

“Mau trở về đi ~ Để cho tôi tiếp cận anh ~ hi hi” Tối hôm dọn đến, Tạ Lê trước khi đi ngủ sờ sờ vách tường, cong khoé môi nói.

LINK Truyện:

Thả Tui Ra Khỏi Búp Bê Tên Dục! <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tha-tui-ra-khoi-bup-be-tenh-duc-3799073.html>

LINK Chương này:

Chương 11

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tha-tui-ra-khoi-bup-be-tenh-duc-3799073/chuong-11.html>